

Forflag til Fiskerilov for Færøerne.

af Grundejernes Tilladelse, dog at Tilladelse fra Halvdelen af Marketallets Gjere, Fæstere eller Beneficiariere skal være nok. For dette Omraade og for matrifuleret Bø, hvor Strømmen gaar lige til Land, skal der dernæst kunne oprettes Bedtægter, hvorved bl. a. Interessentstaber, der staa aabne for Indtrædelse af samtlige den paagældende Bygds eller de paagældende Bygders Behøere, kunne faa Eneret til Landdragning af Sej paa begrænset Stykker af Forstranden.

Med Hensyn til den saaledes foreslaaede Ordning har Fiskerikonjulenten udtalt, at han efter sit personlige Kendskab til Forholdene og efter at have konfereret med lokalt kendte uinteresserede Mænd, baade maa anse den for den heldigste for Fiskeriets Drift i Almindelighed saa vel som for Ordenens Overholdelse under Fiskerierne, og efter Omstændighederne maa antage, at den vil dele de forskellige Fiskeriinteresser paa Derne nogenlunde lige imellem. For andre danske Underjaatter vil den delvise Udelukkelse fra fri Landdragning af Sej være uden Betydning, da denne Systemaae aldrig er brugt og næppe nogen Sinde vil blive brugt paa Færøerne af andetsteds boende danske Underjaatter. I Henhold til disse Udtalelser, og da den af Lagtinget nu foreslaaede Ordning i hvert Fald betegner et ikke ringe Fremstrid fra den bestaaende Ordning, under hvilken Grundejernes overalt kunne formene andre at benytte deres Grunde til Landdragning, har Ministeriet ment med delvis Opgivelse af sit tidligere Standpunkt i Sagen at kunne tiltræde Lagtingsforflaget, saa meget mere, som man derved, at Stadfæstelsen af de i § 3 omhandlede Bedtægter (jfr. § 12) er lagt i Justitsministeriets Haand, vil have det i sin Magt at forhindre Misbrug af Afgangen til at udelukke andetsteds boende.

Størrelsen af den foreslaaede Landpart $\frac{1}{8}$ af Fangsten — er den samme som af Regeringen i 1873 foreslaaet, hvilken Anseelse Lagtinget har fundet stemmende med Billighed. Det skal bemærkes, at paa Island udgør Landparten i Henhold til Forordningen af 12te Februar 1872 kun $\frac{1}{4}$ pCt. af Fangsten. Bestemmelsen om, at Landparten, naar den ikke modtages in natura enten paa Fangststedet eller Notmandskabets Hjemsted, eller den paa Grund af Omstændighederne ikke kan aflægges in natura paa et af disse Steder, kun skal erlægges med

indtil $\frac{1}{16}$, er af Lagtinget foreslaaet af Billighedshensyn over for Notmandskabet, idet der paaføres dette Møjlighed og Betsfning derved, at ingen møder paa Fangststedet for at modtage Fangsten, ikke mindst igennem den i de ovennævnte Tilfælde nødvendige, ulige byrdefuldere, kontante Udredelse af Landpartens Værdi. At Landparten kun er tillagt Opsidderen, for saa vidt den erlægges in natura, er overensstemmende med et af Lagtinget i saa Henseende allerede under Sagens tidligere Behandling udtalt og senere fastholdt Ønske.

Til §§ 7—10.

De heri indeholdte Bestemmelser ere, med enkelte Modifikationer af Hensyn til de særegne særste Forhold, i det væsentlige optagne efter den forannævnte Forordning for Island af 12te Februar 1872, der atter har søgt sit Forbillede i norske Love angaaende Sej- og Sildefiskerier.

Til §§ 11 og 12.

Det kan formentlig ikke nægtes, at der i adskillige Tilfælde vil kunne være Anledning til ved Bedtægter, der jo ogsaa kendes i Fiskeriloven af 5te April 1888, jfr. dennes §§ 41—43, at ordne de i § 11 opregnede Forhold, og naar Stadfæstelsen af saadanne Bedtægter, saaledes som foreslaaet, henlægges til Justitsministeriet, ligesom den i det egentlige Kongerige er lagt i Indenrigsministeriets Haand, vil der heller ikke være nogen Fare for, at der ved disse sker noget utilbørligt Indgreb i den for alle danske Underjaatter lige og fri Afgang til Fiskeri over alt paa Soterritoriet. Den foreslaaede Fremgangsmaade ved Bedtægternes Tilblivelse er vel noget omstændelig, men det er formentlig med Hætte, at der her gaas varjont til Værks med tilbørlig Hensyntagen til alle berettigede Interesser. Da det derhos trods al Omjagt ved Affattelsen af en Bedtægt vil kunne ske, at den i Praksis viser sig at virke en paa usforudset uheldig og uretfærdig Maade, er det formentlig i sin Orden, at Justitsministeriet til enhver Tid skal kunne tage den meddelte Stadfæstelse til bage.

Til § 13.

Jfr. §§ 8 og 14 i Loven af 5te April 1888.